Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 154

id etiā diligendū ampli⁹ erit. cū sepe qđ ꝑ
us est ad sollicitudinē: min⁹ sit ad vtilita-
tem. ac ꝑ hoc min⁹ esse oporteat ⁊ in affe-
ctu. Frequēter ꝓinde qđ ꝓ iniūcto ꝑponi
tur: de iudicio post habet. ⁊ qđ veritas iu
dicat ꝑponendū: id cari⁹ amplectendum
ordo postulat charitatis. Nōne (ꝟbi gr̄a)
ex iniuncto incūbit mihi cura oīm vestꝝ.
Jam q̄cq̄d huic forte ꝑtulero opi: ꝙ mi-
nus ipi inuigilē: digne ⁊ vtiliter ꝓ virib
exequendo: ⁊ si ex charitate fortassis id fa
cere videar. ordinis tn̄ rōnō ꝯsentit. Q̄ꝫ
si an̄ oīa quidē vt debeo huic intēdo cu
re. nō aūt magis ad maiora. gaudio di lu
cra q̄ ꝑ alteꝝ fieri forte cōpereo: ptꝫ me or
dinē charitatis ex ꝑte tenere. ex ꝑte neq̄q̄.
Si vero me ⁊ ad id ampli⁹ qđ specialius
incūbit sollicitū: ⁊ nihilomin⁹ ad illđ qđ
maius est magꝭ affectū exhibeā: vtrobiq̄
ꝓfecto inuenior charitatis ordinē assecu-
x tus: ⁊ nō est cur dicere nō possim ⁊ ipe: q̄a
ordinauit i me charitatē. ¶ Si aūt dicas
difficile quēq̄ pl⁹ alieno gaudere magno
bono. q̄ꝫ ꝓprio paruo. aduertes certe vl' ex
hoc excellentiā gr̄e apud spōsam: ⁊ q̄niaꝫ
nō cuilibet aīe dicere sit. qꝛ ordinauit ī me
charitatē. Quare facies deciderūt quorū-
dam vestꝝ mō ad hūc sermonē? Nam al-
ta suspiria testant̄ tristiciam animoꝝ con
sciētiaꝝ q̄ꝫ deiectōnē. Nimiꝝ metiētes nos
metipos nobis sentim⁹ aliq̄ vr̄m ꝓ nr̄e ī-
ꝑfectionis experiētia q̄ꝫ rara ꝟtus sit. alie
ne nō inuidere ꝟtuti. nedū gaudere ad il-
lam: nedū etiā tāto pl⁹ q̄ꝫ ad ꝓpriā quēq̄
gratulari: quāto se ꝑpenderit in ꝟtute su-
peratū. Adhuc modicū lumē in nobis ē
frēs q̄tq̄t de nobis ita sentim⁹. Ambule-
mus dū lucē habem⁹ ne tenebre nos cōꝑ
hendāt. Ambulare ꝓficere ē. Ambulabat
apl'us q̄ dicebat. Nō arbitror me cōꝑhē-
disse. Et addit. Vnū aūt que retro sūt ob
liuiscēs: ad ea q̄ an̄ sunt me extēdo. Quid
est vnū aūt? Vnū aūt (inq̄t) quasi reman
sit mihi ad remediū. ad spem. ad ꝯsolatōꝫ
Qđ illud? Que retro sunt videlicet obli-
uiscēs ad ea que ante sūt me extēdo. Ma-
gna fiducia ꝙ magnū electōis vas perfe-
ctū abnuēs ꝓfectū fatet̄. Ergo nō ambu
lantē sꝫ sedentē a mortis tenebris ꝯꝑhēdi
ꝑiculū est. Et q̄s sedēs nisi q̄ nō curat ꝓ-
ficere? Id caueto ⁊ si morte ꝑoccupat⁹ fu
eris: in refrigerio eris. Dices deo. Imꝑfe
ctum meū viderūt oculi tui: ⁊ ī libro tuo.
nihilomin⁹ (inq̄t) oīs scribent̄. Qui om
nes? ꝓfecto q̄ in desiderio ꝓficiēdi inueni
unt̄. Sequit̄ eni. Dies formabunt̄: ⁊ ne-
mo in eis. subaudis. ꝑibit. Dies ꝓficien-
tes intellige. q̄ si morte ꝑoccupati fuerint
ī eo qđ eis deest ꝑficiēdi sunt. Formabū-
tur ⁊ nemo in eis informis relinquit̄. Et y
quō (ais) ego ꝓficere possum qui fratri ꝓ-
ficiēti inuideo? Si doles ꝙ inuides: sen-
tis sꝫ nō ꝯsentis. Passio est q̄n̄q̄ sanāda:
nō actio ꝯdemnāda. Tm̄ nō illic resideas
iniquitatē meditās in cubili tuo. qualiter
videlicet foueas morbū. satisfacias pesti:
ꝑsequaris insontē: bn̄ ab illo gesta calum
niādo. deꝑmendo. ꝑuertēdo atq̄ impedi
endo gerēda. Alioq̄n nō nocet ambulāti
⁊ extēdenti se ad meliora qđ iā nō ipe oꝑa
tur. sꝫ qđ habitat in eo pctm̄. Nō est ḡ dā-
natio illi q̄ nō dat mēbra sua arma iniq̄ta
ti. nō liguā ad detrahendū. nō quicq̄ reli
qui corꝑis ad ledendū nocēdū ve aliquo
modo. magis aūt ꝯfundit̄ sic se esse male
affectū. ⁊ inolitū ex lōgo viciū ꝯfitēdo. flē
do. orādo conat̄ expellere: ⁊ cū nō ꝑualet.
mitior inde ad oīes: atq̄ apud se humi-
lior inuenit̄. Quis sane sapiēs hoīem dā-
net q̄ a dn̄o didicit mitis esse ⁊ humil' cor
de? Absit vt inueniat̄ expers salutꝭ imita-
tor saluatoris spōsi eccl'ie dn̄i nostri. q̄ est
sup oīa de⁹ bn̄dict⁹ in secula Amen.

Sermo. I.

Vos forsitan ex- z
pectatꝭ tractari sequētia: explici-
tuꝫ putātes versiculū q̄ nouissi
me tractabat̄. Verꝝ ego aliud molior. Ha
beo enī qđ adhuc vobis apponā de frag-
mētis hesterni ꝯuiuij: que mihi collegerā
ne perirēt. Peribūt aūt si nulli apposuero
Nā si voluero ea habere sol⁹: ipse peribo.
Nolo ꝓinde vestrā illis quā bn̄ noui frau
dare ingluuiē. ꝑsertim cuꝫ sint de ferculo
charitatis eo dulcia q̄ subtilia. eo sapida
quo minuta: Alioq̄n ꝯtra caritatē est val-
de nimis de ipa charitate fraudare. Ita-
q̄ hic sum. Ordinauit in me charitatem.
Est charitas ī actu. est ⁊ ī affectu. Et de il
la quidē q̄ oꝑis est. puto esse datā legē ho
minib. mādatūq̄ formatū. Nā ī affectu
quis ita habeat vt mādat̄? Ergo illa mā
dat̄ ad meritū: ista in ꝑmiū datur. Cuius

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0154
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt